

Paraules d'amor

Paraules d'amor anunciades

de Ponent a Llevant
de Migjorn a Tramuntana,
o prohibides, censurades,
i com pecat en secret guardades.
A l'orella apropant-se xiuxiuejant,
altres, escrites mollades en passionals llàgrimes,
i moltes pensades imaginant
que l'estimat escoltarà
en somnis alguna vegada.

Paraules que el vent s'emportarà,
altres, amb sang de plorar seran esborrades,
i moltes mai arribaran
a la persona que tu desitjaves.

Paraules que com van néixer moriran,
o potser per sort trobaràs
un àngel vestit de blanc
que les brodi amb fil d'or i plata
i podràs llegir alçant els ulls al cel
qualsevol nit estrellada,
un mantell tot il·luminat
de paraules que et van dir,
aquelles que l'ànima mai podrà oblidar-les.

Paraules que el foc de l'amor encén
i en cendres queden, quan ell s'apaga.
Paraules que et diran, potser ja tard,
quan el rellotge del cor deixi de bategar,
o les que recordaràs al darrer alè,
d'aquell que un dia fa temps
et va deixar...i t'estimava.

JBF

Vela de cartró

Que trista la meva dissort,
quin pesar el meu pobre final.

Imaginada,

per fines mans creada

i amb maduresa altres,

de pell cremada i arrugada.

Dissenyada, retallada i pintada

imitant les meves semblants navegants,

de colors fastuosos i extravagants, o blanques

com la neu encara gelada.

Somnio solcant mars, oceans i llacs,

tranquils com calitja

o ferotges, temerosos i braus.

La meva cara del sol rostida

i refrescada per la brisa marina,

suau, salada, carinyosa i enamoradissa.

Els dofins els meus amants,

saltant al meu costat

i les captives sirenes,

cantant de nit

i plorant l'amor del príncep blau

a la claror del dia.

Trencaria el vent tan sols passant,

i passejant visitaria terres llunyanes

amb rius, muntanyes i valls.

Jugaria amb les ones petites i lluitaria sovint amb les més

grans.

Però...enganyada i entusiasmada

em portaven a un lloc seductor

majestuós, màgic i espectacular,
i abans del astre foc posar se,
era el centre de sorpreses mirades
d'un laberint de pedres inaugurant.
Però el meu cós és de paper dur i feixuc,
el meu pal un tros d'envellida canya.

El meu destí realitzat
i un preciós somni, frustrat.
El teu, vela amiga i germana,
a l'horitzó dirigeix el timó, busca aventures pel món
i viu el que jo viuria
si fos de tela...i no de cartró.

JBF

441 Persones han vist aquesta poesia

Viatjant en un estel fugaç

Viatjant en un estel fugaç

No sé que donaria per viatjar
a dalt un intrèpit i fugaç estel fulgurant,
d'aquells que van volant a tal celeritat
que passant et deixen una cua enlluernant.

Repartiria en un cistell ben gran
somis, i il.lusions i desitjos,
els que genis bojós somien,
els que il.lusionats alguns esperen,
els que tots més prest o tard, desitgen.

Cercaria a un planeta potser allunyat,
la recepta per la felicitat,

també,
la que oblida les penes,
l'enyorança,
el rancor i la melanconia.

Portaria sacs sencers
de salut, molta salut,
també rialles, les que et fan plorar,
i alegria, aquella que es contagia.

Aniria casa per casa
les nits de LLuna Plena
que com farola ens il.lumina,
i esperaria a tots ben dormits
per amb un llaç ben polit,
deixar al costat del coixí,
el que necessiten, anhelen i sospiren.

JBF

441 Persones han vist aquesta poesia

Lluna a Pregonda

Bella nit la d'aquest dia
a un paradís contrastat
vermell, negre i blanquejat,
que algú amb mans de bon artista
et va saber en gràcia modelar.
Els ulls nostres aquí t'admiren
sota un cel força il.luminat
de llumenetes brillants, les ballarines,
enamorant i seduïnt a la celest princesa,
sempre vestida de blanc.
Pobreta estrella la que hem vist caure,

ràpida i fugaç com petit llamp,
ha deixat per nosaltres la seva vida
per un desig poder-nos regalar.

Una música ens acompanyava
quan la Lluna amb imatge volíem raptar,
subtil inspiració del que la va compondre,
i ella valent i ferma,
no es va deixar conquerir.

JBF

441 Persones han vist aquesta poesia

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/11/Luna-a-Pregon-da.mp3>

Grabació: Pau Pons B.

Lletra: [Joana Bagur](#)

Música: [José Sanjuan](#)

Ombra

Ombra

Tant prest hi ets com de sobte t'envàs,
silenciosa, sempre m'estàs acompanyant,
si caig et tenc al meu costat
i quan passeig, corro estressada
o em poso a xerrar,
ets sempre fidel amiga falaguera,
atenta, prudent i vigilant.
Quan et beso me'l retornes igual d'apassionat.
Si et saludo amb un capell elegant,
la mateixa reverència glamurosa t'afanyes a tornar,
i si et sorprend amb una dolça abraçada,
fusionades amb una sola ens transformam.
Vegades crec que em tens oblidada,
no et puc sentir, tan sols tu escoltar.
A les nits marxes i em deixes sola,
als matins solejats apareixes tu tant campant.
Saps de les meves penes, angoixes
i petites llàgrimes amagades i altres no tant.
També les alegries de cada dia,
somriures, salutacions amables dels bons veïns,
que així com passo sempre fent via,
aixequen el braç per donar me un alegre bon dia,
i si algú ben trempat em diu una galanteria,
tu imagines un somrís agraïda, com jo faig,
com tu poguessis, faries.
No sé com ho fas,
de cop i volta sembla canvies,

jo sé que sempre ets tu,
a pesar que tornes gran i després et saps fer petita.
Grans cadenes et fan esclava,
jo molts cops saps que t'alliberaria,
però quan sola tu et quedessis,
se que m'enyoraries i de pena, moriries.
Ets meva i jo sóc teva,
no em deixis i així...no ens perdrem mai,
el que ens queda encara per viure.
Sempre, sempre ombra meva t'estimaré,
fins a la resta, no ho dubtis....del meus dies.
JBF

441 Persones han vist aquesta poesia

Escóltala recitada

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/11/Ombra.mp3>

Grabació: Pau Pons B.

Lletra: [Joana Bagur](#)

Música: [José Sanjuan](#)

La pluja (anant a París)

La pluja

(mati 9 de Juliol de 2014 cap a Paris)

Caus del cel quan et ve en gana,
sense demanar permís mai a ningú,
uns fan festa i ho ben celebren,
altres t'odien i gemeguen,
serà que no coneixen les teves virtuts,
menys quan algú dia te ben enfades i millor protegir-se i
amargarse de tu.

Germana del mar
però ets lleugera i dolça,
omples llacs i els rius per beure i regar,
que quan juguen com àgils saltimbanquis
una cascada et sorprèn,
ruidosa i espectacular.
Neteges tot el que pel davant et passa,
camins rústics a verges platges,
als utilitaris que empren
d'aquí per allà,
i les flors que a vegades un abandona,
no pensant siquiera amb carinyo tan sols donar.
Pluja, ara vens, ara t'envàs,
No deixis escoltar el que molts et diuen,
que segur per algú... mai bé ho faràs.

JBF

Mania

[

MANIA

Tothom amb els seus maldecaps,
sembla un món boig i desordenat,
tots engrescats amb les seves coses
i preocupats, o no, pel que s'esdevindrà.
Observo cares i cap n'és igual,
totes diferents i tan semblants.
És curiós, a qui no li ha passat
veure allà on menys et penses,
qualcú, per a tu un estrany,
que fesomia d'un conegut et fa recordar?
Sempre em faig aquestes preguntes
quan em creuo per l'asfalt de la ciutat
a tantes i tantes persones,
uns d'estressats i altres
despistats o passejant.
Què deuen sentir i pensar?
Quins problemes
petits o grans per solucionar?
Si estimen i se senten estimats,
o passen pel món el dia a dia,
criticant, envejant,
avorrits o conformats.

Quina mania aquesta la meva,
que, quan a la ciutat
la gentada del carrer estic esquivant,
intent trobar als ulls dels altres
un raig de felicitat.

JBF

13/07/14

WPeCounter] Persones han vist aquesta poesia